

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.O.

Strona pozwana: Kreis Gütersloh

Interwenient: W.D.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92 w związku z jej art. 4 ust. 1 oraz pkt 17 lit. a) i pkt 24 załącznika I do tej dyrektywy oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92⁽¹⁾ w związku z jej art. 4 ust. 2 i 3 oraz pkt 1 lit. e) załącznika II, a także pkt 1 lit. b) i pkt 3 lit. g) załącznika III do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym w przypadku połączenia urzędzenia do intensywnej hodowli brojlerów z już zatwierdzonym urzędzeniem takiego samego rodzaju urzędzenia te, jako przedsięwzięcia skumulowane, tylko wtedy wymagają przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko lub badania indywidualnego w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92, gdy są one połączone ze wspólnymi obiektami gospodarczymi lub budowlanymi?
- 2) Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92 w związku z jej art. 4 ust. 1 oraz pkt 17 lit. a) i pkt 24 załącznika I do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym w przypadku, gdy
 - a) urzędzenie do intensywnej hodowli brojlerów zostało dodane do zatwierzonego już urzędzenia takiego samego rodzaju,
 - b) dodane urzędzenie (29 990 stanowisk) i już zatwierdzone urzędzenie (84 000 stanowisk) przekraczają łącznie próg 85 000 stanowisk dla brojlerów, o którym mowa w pkt 17 lit. a) załącznika I do dyrektywy 2011/92,
 - c) dodane urzędzenie nie osiąga ani progu dla wstępnej oceny lokalizacji zgodnie z prawem krajowym (30 000 stanowisk) ani progu dla wstępnej oceny ogólnej zgodnie z prawem krajowym (40 000 stanowisk); oraz
 - d) mimo że nie przeprowadzono oceny oddziaływania na środowisko dla urzędzenia, na które wydano już zezwolenie, to przeprowadzono badanie indywidualne w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92 (w formie wstępnej oceny ogólnej zgodnie z prawem krajowym), z którego wynikało, że nie trzeba było przeprowadzać oceny oddziaływania na środowisko dla urzędzenia, na które wydano już zezwolenie,to ocena oddziaływania na środowisko musi być przeprowadzona w odniesieniu do dodanego urzędzenia tylko wtedy, gdy badanie indywidualne w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92 (w formie wstępnej oceny ogólnej zgodnie z prawem krajowym) wykaże, że dołączenie nowego urzędzenia może mieć znaczące negatywne oddziaływanie lub inne znaczące negatywne skutki dla środowiska?
- 3) Czy art. 2 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/92 oraz pkt 1 lit. e) załącznika II do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie normie krajowej, która uzależnia obowiązek przeprowadzenia badania indywidualnego w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92 (w formie wstępnej oceny lokalizacji zgodnie z prawem krajowym), pod kątem tego czy przedsięwzięcie polegające na budowie i eksploatacji urzędzenia do intensywnej hodowli lub utrzymywania brojlerów musi być poddane ocenie oddziaływania na środowisko, wyłącznie od faktu, czy urzędzenie to obejmuje 30 000 lub więcej stanowisk?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2011/92/UE Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1), w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 124, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 16 września 2022 r. – Società Italiana Imprese Balneari Srl/Comune di Rosignano Marittimo
i in.**

(Sprawa C-598/22)

(2022/C 463/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Società Italiana Imprese Balneari Srl

Druga strona postępowania: Comune di Rosignano Marittimo, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia del demanio – Direzione regionale Toscana e Umbria, Regione Toscana

Pytania prejudycjalne

Czy art. 49 i 56 TFUE oraz zasady wynikające z wyroku Laezza (C-375/14) – w zakresie, w jakim zostały one uznane za mające zastosowanie – stoją na przeszkodzie dokonywaniu wykładni przepisu prawa krajowego takiego jak art. 49 [codice della navigazione (kodeksu żeglugi wodnej i powietrznej)] w ten sposób, że zobowiązuje on do nieodpłatnego zbycia przez koncesjonariusza i bez odszkodowania po wygaśnięciu koncesji – gdy koncesja jest odnawiana bez przerwania ciągłości nawet na mocy nowej decyzji – obiektów budowlanych wzniesionych na obszarze stanowiącym majątek publiczny, będących częścią zespołu składników mienia zorganizowanych w celu prowadzenia działalności kąpieliska, przy czym ten skutek w postaci natychmiastowego przejścia na rzecz państwa może stanowić ograniczenie wykraczające poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu rzeczywiście zamierzonego przez ustawodawcę krajowego, a zatem jest nieproporcjonalne do celu?

Skarga wniesiona w dniu 17 października 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-651/22)

(2022/C 463/27)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Tricot i B. Rechenca, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia najpóźniej do dnia 6 lutego 2018 r. niezbędnych przepisów w celu pełnego wykonania dyrektywy Rady 2013/59/Euratom⁽¹⁾ z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom, a także poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach, Republika Portugalska nie wykonała zobowiązań ciążących na niej na mocy art. 106 wspomnianej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. powinna zostać transponowana do dnia 6 lutego 2018 r., a państwa członkowskie powinny były poinformować Komisję o treści przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej zakresem tej dyrektywy.

Termin na transpozycję dyrektywy już upłynął, a do dnia dzisiejszego Komisja nie została poinformowana o jej pełnej transpozycji, ani nie posiada innych informacji, które pozwalałyby jej na wniosek, że Republika Portugalska spełniła obowiązek przyjęcia niezbędnych przepisów. W szczególności Republika dotychczas nie przyjęła krajowego planu działania w przypadku długoterminowych zagrożeń wynikających z narażenia na radon w budynkach mieszkalnych, budynkach dostępnych publicznie i w miejscach pracy w odniesieniu do każdego źródła przenikania radonu z gleby, z materiałów budowlanych lub wody.

Komisja uważa, że poprzez brak przyjęcia wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych dla pełnego wykonania dyrektywy Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. przy okazji jej transpozycji do prawa krajowego, a przynajmniej poprzez brak poinformowania Komisji o tych przepisach, Republika Portugalska nie wykonała obowiązków ciążących na niej na mocy art. 106 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 13, s. 1.